

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 56.

Attende Møde.

Fredagen den 22de Februar.

(Forts.)

Saa snart den definitive Opgjørelse af samtlige Forskuds=Conti, — altsaa ogsaa af dem, for hvilke speciel Sikkerhed var stillet og bestemte Afdragsterminer vare fastsatte, — i forrige Aar var tilendebragt, udsendtes der fra Finantsministeriet til de Forskudsdebitorer i Kongeriget, der ei vare i hiint Tilfælde, Opfordring om at berigtige deres Skyld i visse bestemte Terminer, hvorved der toges Hensyn deels til deres faste aarlige Indtægter, deels til Forskudenes Størrelse; hvorhos der for alle Forskud, der oversteg 300 Rbd., forlangtes særlig Sikkerhed stillet, navnlig ved Livs forsikrings=Policer fra Anstalten i Kjøbenhavn, saaledes at Præmien herfor, ligesom Forskudsafdragene, blev at indeholde i de Påagjældendes faste Annua af Finantskassen, forsaavidt de ikke undtagelsesviis oppebære deres Indkomster paa anden Maade.

Iffun meget Faa af Forskuds=Debitorerne have erklæret sig villige til at gaae ind paa Forslagene til Afdragene; hvorimod Nogle paaberaabte sig Præscription, den allerførste Deel ansøgte om Forskudenes Eftergivelse, de Dvrige attraaede langt moderatere Afbetalingssterminer end de opstillede, og iffun høist Enkelte erklærede sig istand til at stille den forlangte manglende Sikkerhed for det Skyldige, navnlig af den Grund, at dennes Tilveiebringelse vilde være forbunden med nye Udgifter, som de ikke uden altfor stort Affavn turde paadrage sig. Det var saaledes iffun meget Faa, paa hvis Forslag til Sagens Ordning for Fremtiden man kunde gaae ind, og det vilde altsaa blevet nødvendigt at lade den paapegede Indeholdelse i Gager

og Pensioner foregaae imod Vedkommendes Døfter og Ansøgninger, hvis Sagen gjenemgaaende skulde være fremmet.

Til dette Skridt troede Finantsministeriet imidlertid ikke at burde gribe, førend Forskuds=vasenet i sin Heelhed var bleven forelagt den snart sammentrædende Rigsdag, og det er saaledes dennes Beslutning, der nu attraaes angaaende de Punkter, som herefter ommeldes.

I den Udvikling, der er meddeelt angaaende Forskudenes Oprindelse og den Maade, hvorpaa de ere blevene betragtede, ikke blot af Debitorerne selv — hvad de ogsaa have gjentaget ved den senest omtalte Leilighed, — men ogsaa af selve Finantsbestyrelsen, indeholdes formeentligt fyldestgjørende Motiver, for at udplette ganske af Bøgerne alle Forskud, som ere ældre end 1ste Januar 1841, fra hvilket Tidspunkt et for Embedsstanden i det Hele mere principmæssigt Gageringsystem traadte i Kraft — herfra dog undtagne de aldeles enkelte Poster, hvorfor der paa Grund af deres særegne Oprindelse er stillet speciel Sikkerhed, og paa hvilken de anførte Motiver ikke finde Anvendelse (hvilke Forskud efter de fremlagte tre Lister 1, 2 og 3 beløbe sig til cirka 15,000 Rbd.), — fremdeles, uden Hensyn til Alder, de Forskud, der Hayes tilgode hos afdøde Embedsmænd og Pensionister, uden at Betaling har været at erholde i Boerne. De ældste af dem ere desuden over 20 Aar gamle, og Præscription kan af flere med Grund paaberaabes.

Men hertil kommer endnu, at en stor Deel af de førstnævnte Debitorer ogsaa have faaet Forskud i de sildigere Aar — efter 1841 — og at det, naar der med passende Alvor skal gaaes frem, for at faae disse successivt refunderede Statskassen, ikke i Reglen vilde blive dem muligt tillige at afgjøre hine ældre Gjælds=poster.

Herpaa bygger Regjeringen det i Lovudkastets § 7, 1ste Passus, fremsatte Forslag, hvis